

MURHIEN KARTTA

CHRISTOFFER HOLST

AARTEISTA ARVOKKAIN

WSOY

Suomentanut Hanna Jokela

MURHIEN
KARTTA

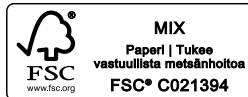
CHRISTOFFER HOLST

AARTEISTA
ARVOKKAIN

Suomentanut Hanna Jokela

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

I. painos

Ruotsinkielinen alkuteos

En dyrbar fångst

Copyright © 2023 Christoffer Holst

by Agreement with Enberg Agency

Suomenkielinen laitos © Hanna Jokela ja WSOY 2026

ISBN 978-951-0-50295-2

Painettu EU:ssa

Werner Söderström Osakeyhtiö

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

PROLOGI

Synkeä kesäsade lankeaa hohtavalle asvaltille.

Frida Askerlund liikahtelee empien paikoillaan. Hän kokeilee kohottaa kättään ilmaan, näyttää peukaloaan. Seisoo niin hetken, mutta laskee sitten kätensä. Ele tuntuu niin kiroton kummalliselta. Niin vääriä. Mutta ikävä totuus on, että hän on maantiellä keskellä yötä ypöyksin. Vaihtoehtoja ei ole. Hänen on pakko liftata.

On valoisaa, juuri niin valoisaa kuin aina alkukesästä, kun pimeys ei laskeudu kunnolla missään vaiheessa yötä. Eletään kesäkuun puoltaväliä – ja kouluissa lauletaan *Jo joutui armas aika*. Aika lomien alkaa. Aika vapauden koittaa.

Frida kääntyy katsomaan, kuinka kapea maantie mutkittelee maiseman halki. Tuntuu ihan siltä kuin hän olisi haaskirikkoutunut keskelle ulappaa. Hän lähtee taas kävelemään, vaikka jalat painavat kuin synti ja sade on yltymässä. Ympärillä levittäytyvät vihreät pellot. Hän tietää, että ne ovat vihreitä, auringonpaisteisina päivinä hehkuvan vihreitä. Hän on kuullut läänin tätä osaa kutsuttavan Itä-Götanmaan Toscanaksi. Ei Ruotsin Toscanaksi, se tittelihän kuuluu kaiken järjen mukaan Österlenille, Skoonen kaakkoisosalle. Mutta Itä-Götanmaan Toscanaksi. Tietä Ödeshögistä Vadstenaan.

Ödeshögintietä.

Viimeinen bussi Vadstenaan lähti yhdeltätoista. Frida saapui pysäkillle kahta yli. Hän seisoj hetken paikoillaan, toivoi koko sydämeästään, että bussi olisi myöhässä. Mutta se ei koskaan tullut. Parikymmentä minuuttia odoteltuaan hän lähti kävelemään. Hän tiesi, että matka Vadstenaan oli liian pitkä käveltäväksi, että jalan hän olisi perillä vasta huomisaamuna. Mutta hän tiesi myös, ettei voisi palata Jennyn talolle. Se oli täysin poissa laskuista.

Nyt hänen ympärillään levittäytyvät valtaiset pellot ja maisemaa täplittävät punamultaiset maatalot lukuisina kuin sienet sateella. Ilmassa tuoksahtaa lannan haju. Löyhkä pistelee nenää, ja läpimärkä paita takertuu ihoon. Hetki sitten ohitse ajoi auto, mutta se kaahasi niin kovaa vauhtia, ettei Frida uskaltanut tehdä mitään. Eikä autokaan pysähtynyt, vaikka ajovalot pyyhkäisivät hänen ylitseen hänen taivaltaessaan tien viertä. Frida miettii, mitähän kuljettaja mahtoi ajatella. *Miksi kummassa tuo teinityttö bortoilee täällä yksin keskellä yötä? Haluaako hän ihan ehdoin tahdoin tulla murhatuksi?*

Frida ei todellakaan tahdo tulla murhatuksi. Mutta puhelimessa ei ole virtaa, sillä hän unohti ladata sen Jennyllä. Eikä hänellä ole aikomustakaan palata Jennyn luo. Ei nyt eikä koskaan. Liki kuuden kuukauden ajan he ovat olleet kimpassa. Puoli vuotta. Ja silti hänen täytyy istua huteran päivällispöydän ääressä ja teeskennellä, että he ovat vain ystäviä. Ystäviä, eivätkä mitään enempää. Ja ainoastaan siksi, että Jennyn vanhemmat kuuluvat siihen kirottuun kirkkoonsa. He ja heidän *koputavieraiden-oveen-ja-häiritse-heitä-kirkkonsa*.

Frida Askerlund on tehnyt monta huonoa päätöstä yhdeksäntoista elinvuotensa aikana. Toissatalvinen lumilautakokeilu Alpeilla oli niistä yksi, kun miettii, että se päättyi

pelastushelikopterireissuun. Toinen huono päätös oli vanhempien viinakaapista pihistäminen – koska nyt isä on laittanut oveen koodiriippulukon. Mutta suurin, kaikista suurin virhe oli rakastua tyttöön, jonka perhe kuuluu vapaakirkkoon, tyttöön, joka ei voi koskaan pitää häntä julkisesti kädestä.

Frida pysähtyy tielle. Märät hiukset liimautuvat paljaille olkapäille ja saavat hänet hytisemään. Hän laskee katseensa maahan ja huomaa valon osuvan Dr. Martens -kenkiensä kantoihin. Hän käännähtää ja... Siellä. Parinsadan metrin päässä. Vihdoinkin. Auto.

Frida asettuu tienpientareelle, kohottaa kätensä ilmaan. Nyt kuljettaja ei voi olla huomaamatta häntä. Ja vaikka hänet valtaa helpotus siitä, ettei hänen ehkä tarvitsekaan kävellä pidemmälle, hän tuntee myös sydämensä pyrähtävän laukkaan. Sillä tästä häntä on varoitettu. Liftata ei saa. Ei kukaan, mutteivät etenäkään teinitytöt.

Silti hän tekee juuri niin. Huolimatta kaikista kuuntelemistaan true crime -podkasteista, jotka ovat varoitelleet häntä liftaamisen vaaroista. Frida rakastaa rikospodeja, seuraa niitä kiinnostuksen- ja häpeänsekaisin tuntein. Kun uni ei ota tulakseen, hän kuuntelee kauhujuttuja kuulokkeet korvillaan.

Auto lähestyy. Ajovalojen loiste porautuu verkkokalvoihin, ja Fridan on pakko sulkea silmät. Hakkaavasta sydämestään huolimatta hän ei laske kättään. Sataa kuin saavista kaataen, ja hän on läpimärkä. Jalkoja kolottaa. Puhelin on mykkä. Hänen täytyy päästä kyydillä, edes jonkin matkaa.

Hän kuulee auton hiljentävän, sora rahisee asvaltilla.

Ikkuna laskeutuu alas, ja Frida kiiruhtaa autolle. Se on iso. Valkoinen Mercedes. Vain kolme istuinta edessä ja takana... suuri tavaratila. Pakettiauto. Hitto. Mutta nyt on liian

myöhäistä. Auto on pysähtynyt, ikkuna laskettu alas, ja kuskin paikalta kuuluu huuto:

– Onko kaikki kunnossa?

Miehen ääni. Ei helvetti.

Frida oli toivonut niin hartaasti naiskuskia.

– Anteeksi, mutta... puhelimesta on akku loppu. Asun Vadstenassa ja myöhästyin bussista ja minun... niin, pitää päästä kotiin.

– Hyppää kyytiin.

– Oletko menossa siihen suuntaan?

– No toki. Asun Vadstenassa.

Frida nyökkää. Laskee kätensä ovenkahvalle. Hiukset valuvat vettä, ja hän kääntää katseensa hetkeksi pois autosta. Tuijottaa pimeää, avointa peltoa takanaan. Ei tiedä, miksi tekee niin. Ehkä hän toivoo näkevänsä isän. *Frida, olen täällä! Kaikki järjestyy. Ei sinun tarvitse hypätä vieraan kyytiin, minä vien sinut kotiin!*

Mutta pelto on autio. Lukuun ottamatta jotain läheisten heinien seassa hiipivää ja rapistelevaa. Kettuko siellä on? Vai jänis?

Sade rummuttaa auton kattoa vasten. Frida henkäisee syvään ja avaa autonoven. Istahtaa lämpimälle istuimelle.

Hän kiinnittää turvavyön, ja auto nytkähtää kohti Vadstena.

Kohti turvallista kotia.

Vasta nyt, kattovalon likaisenkeltaisessa loisteessa, hän näkee ensimmäistä kertaa miehen kasvot.

I

Louise

Louise Collinsin kotona iltahämärä on päivän paras hetki. Erityisesti nyt kesäiltoina. Silloin hän sulkee television, valmistaa gin tonicin, suuntaa ulos lasitetulle kuistille ja istahtaa lempirottinkituolilleen.

Tavasta on viime aikoina tullut rituaali. Siellä hän istuu ja katselee, kuinka meri nielaisee auringon Dalarön rannikon edustalla, ja selailee jotain suosikkilehteään. Useimmiten maaseutukartanoita esittelevää *Gods & Gårdar* -lehteä. Hänestä on ihana kuvitella itsensä käyskentelemässä brittikartanoissa tai ruotsalaisissa luksushuviloissa, joissa on japanilainen puutarha. Useimmat tilat piilottelevat Södermanlandin maaseudulla, mikä teoriassa kyllä kuulostaa ihanalta, mutta Louise tietää, ettei voisi todellisuudessa ikinä pärjätä maalla. Hyttysiä, kauriita ja maalaisisäntiä, jotka köröttelevät etanavauhtia ohi ruohonleikkureillaan. Noin kymmenessä minuutissa pää olisi jo täynnä synkkiä ajatuksia.

Louise Collins on ytimiään myöten kaupunkilaistyttö. Päälle seitsenkymppinen kaupunkilaistyttö.

Siitä huolimatta hän päätyi kaikista maailmankolkista juuri tänne, Dalaröhön. Mutta sentään satumaiseen taloon, josta

on merinäköala, satojen muiden eriväristen omakotitalojen sekaan. Dalarössä, samoin kuin länsirannikon Smögenissä, talot on rakennettu ennenkuulumattoman lähelle toisiaan. Se passaa Louiseille hyvin. Hänestä on mukavaa, että ympärillä on ihmisiä.

Silloin hän tuntee olonsa vähemmän yksinäiseksi.

Louise rävyttää auki ensimmäisen herraskartanokuvauksen ja ottaa kulauksen drinkistään, mutta ehtii hädin tuskin aloittaa selailua, kun puhelin viereisellä pöydällä alkaa surista. Hän hamuaa kännykän käteensä ja vastaa vilkaisematta näyttöä. Hän tietää jo, kuka häntä tavoittelee kello yhdeksältä arki-iltana.

– Louise iltaryypyn äärellä.

Linjan toisesta päästä kuuluu huokaus.

– Oi jessus. Kuulostaa ihanalta. Milloin minä saan jäädä eläkkeelle?

– Enhän minäkään ole sentään vielä eläköitynyt.

– Jos niin sanot.

Sisar naurahtaa. Louise kuulee taustalta television äänen. Arvatenkin sisaren teinityttö Maja katselee *Paratiisihotellia* tai *Paratiisirantaa* tai *Paratiisiperdirtyfuck* -ohjelmaa tai minkä nimisiä ne nyt ikinä ovatkaan.

– Herranjestas, kuinka siellä taustalla elämöidään, Louise mutisee.

– Olet tullut vanhaksi, sisko. Siitä se kenkä puristaa.

– Kultaseni, kertoisitko jo, mitä sinulla on sydämelläsi?

Hän kuulee Linan hymyn.

– Häiritseenkö?

– Mene asiaan.

– Selvä pyy... Mietin vain, olitko jo kuullut siitä vadstenalaisesta tytöstä?

Louise ottaa hörpyn gin tonicistaan. Happo ja mustapippuri kutittelevat mukavasti kurkussa. Hän laskee lasin kädestään.

– Hmm... En. Mistä on kyse?

– Katsoimme Callen kanssa juuri uutisia. Ennen kuin rakas tyttäreni sai hepulin ja vaihtoi kanavaa katsoakseen jotain saippuasarjaa. Onkohan jo liian myöhäistä antaa hänet adop-toitavaksi?

– Ei kai. Se olisi hänestä varmasti maailman paras syntymä-päivälahja.

– No, niin tai näin, uutisissa kerrottiin, että Vadstenassa katosi eilen joku tyttö, Lina jatkaa. – Hänet nähtiin viimeisen kerran Ödeshögistä Vadstenaan vievällä tiellä. Kävelemässä keskellä yötä. Nyt hän on kadonnut.

On hetken hiljaista. Sitten Louise sanoo:

– Hyh miten ikävä juttu.

– Mitähän hänelle on tapahtunut?

Louise henkäisee syvään ja tuijottaa merelle.

– Soititko tosiaan tiistai-iltana rupatellaksesi kadonneista tytöistä?

– Öö... Niin. Mistä muusta meillä muka on ollut tapana puhua? Ja korjaa, jos olen väärässä, mutta vain pari päivää sitten sinä lähetit minulle linkin aika törkeään blogiin, jossa käsiteltiin Säfflen teurastajaa.

Louise rapsuttaa takaraivoaan. Suhde kolmekymmentä vuotta nuorempaan sisareen on aina ollut erikoinen. Eri-koinen siksi, että he molemmat ovat saman erikoisen perheen vesoja ja tuntevat vetoa... makaabereihin asioihin. Eivätkä he sitä paitsi edes tunteneet toisiaan kaksikymmentä vuotta sitten.

Mutta elämä heittää joskus eteen odottamattomia käännteitä.

Kuten sen, kun Lina tupsahti hänen elämäänsä. Boheemi söderiläisdaami, jolla on värikäs perhetausta ja täysin erilainen lapsuus kuin Louisella. He huomasivat pian olevansa toistensa vastakohtia. Mutta että heitä yhdisti muutama keskeinen seikka.

Kuten rakkaus kaikkeen makaaberiin. No, ehkä Lina on sen suhteen häntä hitusen pahempi. Sisar ahmii mysteereitä samalla tavalla kuin tupakoinnin lopettanut piintynyt ketju-polttaja janoaa nikotiinia.

– En ole viime viikkoina oikein seurannut uutisia, Louise sanoo.

– Mikset?

Louise ei virka mitään. Kuulostaa säälittävältä, mutta hän ei ole uskaltanut kertoa kenellekään, kuinka elämä on viime aikoina mennyt päin prinkkalaa. Ei edes Linalle.

– Olen vain ollut hieman väsynyt.

– Ajatteletko usein Lennartia?

Louise nousee seisomaan drinkki huulillaan. Vastentahtoisesti hänen katseensa hakeutuu viereiseen tyhjään korituoliin. Paikkaan, jossa hänen miehensä tapasi aina istua. Mies, jota ei nyt enää ole. Joskus Louise unohtaa, että hän on poissa.

Niinä hetkinä, kun ymmärrys iskee hänen tajuntaansa, maailma alkaa kieppua niin hurjaa vauhtia, että hänen tekee pahaa. Yleensä hänen täytyy keksiä kiireesti muuta tekemistä unohtaakseen nykyhetken ja tyhjän tuolin. Tyhjän talon. Tyhjän elämän.

– Öh, jonkin verran. Joskus.

– Ymmärrän. Eihän siitä ole hädin tuskin vuottakaan, sisar sanoo, ja hänen äänensä on niin pehmeä, niin myötätuntoinen, että Louisen tekee mieli huutaa.

– Niin. Aika rientää, hän mumisee sen sijaan vastaukseksi.

- Saanko lähettää sinulle lehtijutun?
- Mistä? Yksinäisistä leskistäkö?
- Ei. Vadstenan tyttöstä.

Louise huokaa, sillä vaikka hän on yleensä kiinnostunut moisesta, hänellä ei nyt ole mitään varsinaista hinkua lukea yhdestäkään kadonneesta tyttösestä.

- No jos sinun on aivan pakko.
- Ajattelitko muuten pistäytyä viikolla kaupungissa? Ehkä ehtisimme käydä lounaalla?

Louise mutristaa huuliaan. Hän on pitkään kadehtinut sisarensa vapautta. Oman yrityksensä puikoissa sisar voi lähteä lounaalle milloin tahansa. Ei niin, etteikö Lina tekisi töitä. Mutta oman uransa Louise on rakentanut lounasleipien ja salaattien voimalla palaverissa, tietokoneen ja puhelimen ääressä istuen. Hänellä ei koskaan ole ollut aikaa sopia kahden tunnin lounastreffejä perheenjäsenen tai ystävän kanssa. Toisin kuin Linalla.

Nyt Louise on yhtäkkiä siinä tilanteessa, että hänellä on aikaa vaikka muille jakaa.

Hän kaipaa stressiä. Kaipaa sitä, ettei hänellä ole aikaa lounastreffeille.

- Kyllä, kaiketi, hän sanoo lopulta. – Minulla on huomenna aamupäivällä tapaaminen kustantamossa. Ehkä voimme käydä samalla lounaalla?
- Hieno juttu. Tuskin maltan odottaa. Lähetän sen artikkelin nyt sinulle.
- Selvä. Halaa Majaa puolestani.
- Ei hän ole antanut minun halata kahteen vuoteen, sisar toteaa lakonisesti.
- Siirrä hali sitten hänen tililleen.
- Sen teen.

He lopettavat puhelun, ja Louise ottaa kulauksen juomastaan. Tuijottaa tummaa merta. Juuri nyt illat ovat valoisia, mutta heti syyskuun tullen syksy iskee kylmänkosteat kyntensä Dalaröhön.

Puhelin kilahtaa viestin merkiksi.

Louise avaa sisarelta tulleen tekstarin ja päätyy uutissivustolle.
Ei jälkeäkään yhdeksäntoistavuotiaasta Fridasta.

Otsikko puistattaa häntä.

Hänellä ei ole omia lapsia, mutta ei tarvitse olla isä tai äiti ymmärtääkseen kadonneen teinitytön vanhempien kauheaa hätää. Hän lukaisee jutun läpi. Se on korkeintaan kelvollisesti kirjoitettu. Nykyjournalismista puuttuu tunne, Louise ehtii ajatella ennen kuin hoksaa kuulostavansa aivan happamalta vanhalta alkalta.

Todisteet puhuvat toki puolestaan.

Poliisi ei ole löytänyt tytöstä jälkeäkään, vaikka hän on ollut kadoksissa jo kokonaisen vuorokauden. Kadonneita henkilöitä etsivä Missing People -järjestö suorittaa huomenna etsinnän. Vanhemmat ovat surun murtamia.

Klassinen katoamistapaus. Ruotsissa niitä sattuu harva se vuosi, ja lopputulos on yleensä aina sama. Sen Louise tietää, osittain siksi, että työskenteli nuorena iltalehtien toimituksissa, mutta myös siksi, että maailma on mitä on.

Mustasukkainen poikaystävä on saanut tarpeekseen. Parin päivän päästä poliisi löytää verisen vaatekappaleen pojan sängyn alta. Ja pian sen jälkeen ruumiin jostain ojanpohjalta. Jälleen ker- ran joku miehenketale on riistänyt tyttöystävänsä hengen täysin syyttä.

Maailmassa on jotain pahasti vialla.

Louise laskee kädestään drinkin, joka on jo kahahtanut päähän. Hänen ei varsinaisesti pitäisi juoda unilääkkeiden takia,

mutta sekä hyviä että huonoja tapoja on vaikea selittää. Hän käy harjaamassa hampaat, puhaltaa sammuksiin kylpyhuoneen kalliin tuoksukynttilän. Pesee kasvonsa ja levittää iholleen samaa yövoidetta, jota on käyttänyt viimeiset kaksikymmentä vuotta. Elizabeth Arden 8 Hour Creamia.

Hän vetää päiväpeiton syrjään ja ryömii lämpöisenpehmeään sänkyyn.

Kevyt sade alkaa ripotella terassin kattoa vasten. Ropina rauhoittaa häntä.

Louise ottaa unilääkkeen ja sammuttaa lukulampun. Viimeinen asia, jonka hän näkee ennen kuin pimeys sulkee hänet syleilynsä ja hän vaipuu uneen, on valkoisella seinällä roikkuva kehystetty lehdenkansi.

Louise – lehti juhlii kolmekymppisiä!

Kuvassa Louise hymyilee hampaat hohtaen salaperäisintä Anna Wintour -hymyään.

Kansikuva otettiin kolme vuotta sitten.

Nyt mitään ei ole enää jäljellä.

Miten kaikki saattoikin noin vain haihtua savuna ilmaan?

Lina

Kesäkuun aurinko kurkistaa ikkunasta södermalmilaiseen vuokraneliöön. Lina makaa sängyllä, siristelee ja sulkee silmiään. Nauttii siitä, ettei hänen oikeasti edes tarvitse vielä nousta. Vai tarvitseeko? Hän tarttuu puhelimeensa. Puoli yhdeksän. Ei, hän voi hyvin loikoilla sängyssä vielä hetken. On keskiviikko, ja keskiviikkoisin herkkupuodissa auttelee keikkaa tekevä nuorimies Axel, jotta Lina voi nukkua pitkään samana viikonpäivänä, kun Maja-tyttärellä ei ole aamupäivästä tunteja.

Lina potkaisee varovasti lämpimän peiton päältään. Hän katsoo sängyn toista, tyhjää puolta. Calle pelaa tennistä keskiviikkoisin, aloitti harrastuksen puoli vuotta sitten ja on nyt täysin koukussa. Aivan yllättäen, Linan mielestä. Jos hän olisi kymmenen vuotta sitten saanut kuulla, että hänen boheemi mainosmiehensä olisi hulluna tennikseen ja lisäksi kävisi nelikymppisenä golfkierroksilla, hän ei olisi uskonut sitä hetkeäkään. Lintujen bongausta – kenties. Mutta tennistä? Ehei.

Nyt Calle kuitenkin käy ottelemassa varhain joka keski-
viikkoamu.

Linan on pakko myöntää, että hän oikeastaan nauttii saadessaan asunnon hetkeksi itselleen.

Hän loikoo sängyllä ja antaa katseensa kiertää huonetta. Ajatella, että he asuvat täällä nyt. Että he tosiaan onnistuivat saamaan tämän paikan. Yli kolme vuotta he seurasivat Callen kanssa aktiivisesti asunnonvaihtosivustoa. Kyllähän he olisivat edelleen viihtyneet Alvikin-kolmiossaan, jossa oli suuri merinäköalaparveke, mutta kumpikin heistä kaipasi kaupunkiin. Ja Lina halusi lyhyemmän työmatkan. Nyt hänellä on sellainen – tarkalleen ottaen noin kahdeksankymmentä metriä.

Kun he olivat ensimmäisen kerran astuneet sisään asuntoon – saatuaan ensin avaimet parilta, jonka kanssa olivat asuntoa vaihtaneet –, Lina oli purskahtanut itkuun. Ei mihinkään hysteeriseen Dr. Phil -itkuun, se ei todellakaan ole Linan tyylistä, mutta kyynelät kyllä kihosivat silmiin.

Hän on rakastanut Södermalmia koko ikänsä. Kaupungin-osan sykettä ja ihmisiä, lukuisten aikakausien kerrostumia. Siitä syystä hän avasi puotinsa keskelle Hornsgatania. Hän ei kuitenkaan olisi ikimaailmassa uskonut, että voisi joskus asua täällä.

Nyt hän katselee ympärilleen ja tutkailee makuuhuoneen seinillä riippuvia tauluja. Kehyksissä on julisteita maalatuista kaupunkikartoista, sitruunoista, mausteista, tapettikuvioista – kaikki kieppuvassa, ihanassa epäjärjestyksessä. Lina hymyilee. Tämä on hänen makuuhuoneensa. Hänen ja Callen. Ehkä hän laittaa kahvinkeittimen porisemaan. Lukee *Dagens Nyheteriä* sängyssä ja juo päivän ensimmäisen kupillisen.

– Äiti, mä haluan kuolla!

Tai ehkä ei. Lina nousee istumaan sängyllä, ja hetkeä myöhemmin hänen seitsemäntoistavuotias tyttärensä pölähtää oviaukkoon.

– Huomenta Maja, Lina sanoo.

– Äiti... Polly on ladannut lauantaista videon. Siitä kun mä laulan! Mä näytän siinä ihan läskipossulta!

– Rakas, et sinä näytä possulta.

Maja astuu sisään huoneeseen, oikea käsi puristaa puhelinta kuin alituisen värisevää kasvainta. Hiukset ovat pörrössä ja tytöllä on päällään valkoinen yöpaita. *Hei patriarkaatti – pyörähdelläänkö?* paidassa lukee. Maja tyrkkää näytön Linan nenän eteen, ja Lina yrittää hahmottaa epätarkalla videolla näkyvää nuorten juhlintaa. Kaiken hälinän keskellä seisoo... sanotaanko lievästi juopunut... Maja ja hoilottaa Madonna-hittiiä.

– Oi, rakastan Madonnaa, Lina hihkaisee ilahtuneena.

– No tietty, sähän olet satavuotias.

– Kiitos. Näytät muuten videolla kyllä ihan pikku possulta. Tytär mottaa häntä käsivarteen, ja Lina purskahtaa nauruun.

– Olitko humalassa?

– Häh? En...

– Jos kuulostat selvänä tuollaiselta, niin meillä on vakava ongelma.

Maja heittää puhelimen patjalle ja päästää suustaan kovaäänisen voihkaisun.

– Siis niin tyypillistä, että Polly postaa jotain tällaista, se haluaa, että näytän joltain vitsin luuserilta! Niin epäreilua, mä olen julkaissut siitä vain hyviä kuvia. Se haluaa vahingoittaa mua. Mä en enää ikinä puhu sille.

– Näinhän se on. Ihan samanlainen juttu rikkoi Jeesuksen ja Juudaksenkin välit.

Maja tuijottaa Linaa ilmeettömänä. Väärä yleisö.

– Se oli vitsi, hän selittää tyttärelleen.

– Mä en puhu sille enää ikinä.

- Ettekös te ole menossa brunssille viikonloppuna?
- Mä en puhu sille ennen viikonloppubrunssia.

Lina halaa teinityttöään. Sanoo, että kaikki kyllä järjestyy ja ettei Maja näytä videolla lainkaan niin kamalalta kuin kuvittelee. Video sitä paitsi varmasti poistetaan muutaman tunnin sisään sosiaalisen median nykysääntöjen takia. Läksytys siitä, että Maja näytti paljon päihtyneemmältä kuin mihin hänellä on lupa, saa odottaa hetken, Lina ajattelee. Erityisesti nyt, kun tyttö on kiihtynyt.

Sitten hän ajattelee, kuinka isoksi hänen tyttärensä onkaan kasvanut. Kun Lina oli seitsemäntoista, hän tapaili miehiä ja katsoi kauhuelokuvia. Nykyajan seitsentoistavuotiaat kaupunkilaiset käyvät brunssilla. Jos valokuvasta puuttuu muussattu avokado, onko ihmisten ilmoilla edes oikeasti oltu? Joskus Lina ajattelee, että Maja voisi yhtä hyvin olla Louisen tytär, yhtäläisyydet ovat silmiinpistäviä. Molemmat rakastavat värikkäitä vaatteita ja suhtautuvat intohimoisesti ruokaan. Mutta voi Lina sentään ylpeillä sillä, että viikonloppuisin Maja työskentelee tarjoilijana kahvilassa. Joten avokadoleivät tyttö maksaa itse.

Maja kömpii sängystä ja pudistaa päätään.

– Nyt mä en enää anna tämän vaivata, menen eteenpäin, hän sanoo ja poistuu makuuhuoneesta. – Olen vahva, itsenäinen nainen.

Lina hymyilee ja pyöräyttää silmiään. *Ja ennen kaikkea nöyrä*, hän on vähällä huutaa vastaukseksi, mutta hillitsee itsensä viime tipassa. Väärä yleisö, kuten jo tuli todettua. Sitten Lina nousee sängystä ja menee keittämään itselleen kupin kahvia.

*

Lina astuu Hornsgatan 39 A:n herkkupuodin ovesta sisään.

Hän tervehtii Axelia ja laittaa pyörimään soittolistan, jolta löytyy nelikymmenluvun jatsia. Juuri nyt asiakkaita on harvakseltaan, mutta iltapäivän tienoilla kaupunkilaiset vaeltavat laumana pikkupuotiin ostamaan illaksi jotain hyvää. Brillat-Savarin-juustoa, leipätikkuja, leikkeleitä ja ehkäpä vähän vihreitä oliiveja.

Lina rakastaa asiakkaitaan.

He ovat aina niin iloisia ja kiitollisia siitä, että alueella sijaitsee tällainen kauppa. Lina on luotsannut puotiaan nyt viiden vuoden ajan, ja viimeiset kaksi vuotta tilinpäätöksessä on näkynyt ilahduttavia lukuja. Paikalla oli aiemmin kampaamo, ja aluksi useimmat asiakkaat hämmästelivät, mitä Kattiksen klipsille oli tapahtunut. Mutta vuosien varrella kaupunkilaiset ovat löytäneet Hornsgatanin herkkupuodin.

Silti tämä on Linasta päivän paras hetki. Kun hän saa kierrellä puotia rauhassa ja asetella uusia tuotteita esille. Kirjoittaa hintalappuja, koristella lahjakoreja silkkipaperein ja valmistella kassaa. Vaikka tarjolla on aimo joukko juustoja ja leikkeleitä sekä Italiasta että Ranskasta, puodin myyntivalttina on aina ollut suuri valikoima ruotsalaisia tuotteita. Linalla on tuottajia ympäri maan. Hän myy jauhoja Saltå Kvarnilta, hilloja ja pikkelssejä skoonelaisilta viljelijöiltä, ohutleipää Mjällomista, limonadeja Taalainmaalta ja juustoja Hälsinglandista.

Ennen kuin työpäivä toden teolla pyörähtää käyntiin, Lina kävelee varaston läpi ja avaa sisäpihan oven. Piha on talon ehdoton helmi. Siellä on monta ihastuttavaa puupöytää, joiden ääressä melkein kaikki vuokralaiset lounastavat kesäisin. Linalla on pihalla jopa pieni yrttitarha, jossa hän kasvattaa mausteita. No, tarha on oikeastaan pieni lavakaulus, mutta on hän sentään saanut siitä myyntiin runsaasti tilliä ja timjamia.

Hän nauttii päivän toisen kahvikupposen auringossa, vain nautiskelee olostaan istahdettuaan penkille pöydän ääreen. Pilvettömällä kesätaivaalla liitelee kirkuen jokunen kalalokki. Lina istuu hetken eikä heti huomaa vähän matkan päässä istuvaa naista, joka tuijottaa häntä. Kun Lina lopulta havaitsee naisen, hän säpsähtää.

– Jesus sentään! Anteeksi, säikäytit minut.

Nainen vaaleanruskeassa trenssitakissa elehtii torjuvasti.

– Olen pahoillani. Ei ollut tarkoitus. Minä... mietin vain...

Nainen ottaa muutaman askelen Linaa kohti. Hän näyttää noin kuusikymppiseltä ja hieman hermostuneelta.

– Mietin vain, että oletkohan sinä Lina.

Lina laskee kupin pöydälle.

– Öö... juu, minähän se. Entä sinä, kuka olet?

– Börjen vaimo.

Linan on pysähdyttävä hetkeksi miettimään. Sitten hän oivaltaa, kenestä on kyse.

– Siis viereisen liikkeen Börjen?

– Juuri niin, nainen sanoo ja nyökkää.

– Vai niin! Hei.

Lina nousee seisomaan ja ottaa käsi ojossa muutaman askelen kohti Börjen vaimoa. Jokin naisen katseessa saa kuitenkin hänet seisautumaan aivan sisäpihan keskellä komeilevan kauniin tammen viereen.

– Emme kai ole tavanneet aiemmin? Lina kysyy.

– Ei. Emme ole. Oikeastaan ajattelin ensin soittaa sinulle vasta parin päivän päästä. Koko juttu on ollut minulle aivan liikaa. Mutta nyt kun näin sinut täällä...

Lina ei ymmärrä yhtään, mistä on kyse. Mitä Börje ei voi kertoa itse? Hänellähän on Linan puhelinnumero. He tutustuivat

heti Linan avattua kaupan. Börje on pitänyt pientä suutarinliikettä seitsemänkymmentäluvulta asti. Pieni verstaas näyttää valehtelematta yhä tismalleen samalta kuin avajaispäivänään vuoden 1973 toukokuussa. He ovat jakaneet paljon, Lina ja tuo pirteä seitsenkymppinen, jolla on tuuheat kulmakarvat ja tasan kolme ruutupaitaa. Monia kahvihetkiä sisäpihalla, monia keskustelutuokioita tervehdysten lomassa. Heillä on jopa sama tilintarkastaja. Onpa hassua, ettei Lina ole koskaan aiemmin tavannut hänen vaimoiaan.

Hetkeä myöhemmin Lina tajuaa, ettei ole kurkannut Börjen liikkeeseen muutamaan päivään. Entä jos Börje on kaatunut? Liikkeessä on vanhat, kiikkerät puutikkaat, joita Börje käyttää noutaakseen nappi- ja ompelulankalaatikoita korkeilta hyllyiltä. Luoja paratkoon, entä jos Börje on saanut aivohalvauksen?

– Onko jotain vakavaa sattunut? hän kysyy jännittyneenä.

– Lina...

Iäkäs nainen levittää kätensä ja katsoo häneen surullisena.

– Börje on kuollut.

YKSI KOHTALOKAS YÖ. YKSI KADONNUT TYTTÖ. JA TÄYSIN ODOTTAMATON ETSIVÄKAKSIKKO.

Louise Collins on arvostettu nimi aikakauslehtien maailmassa. Hän on myös seitsemänkymmentäyksi, ja journalistin töiden ehtyessä Louise päättää kokeilla kynsiään perheen hotelli-bisneksen parissa.

Louisen nelikymppinen siskopuoli Lina on jäänyt paitsi Collinsin perheen hyväosaisesta elämästä, eikä siskoksilla päällisin puolin ole mitään yhteistä. He jakavat kuitenkin kiinnostuksen makaabereihin murhiin: Louisella on pitkän linjan journalistin terävä vainu, ja Lina on ihastunut murhatapauksista kertoviin podcasteihin.

Kun uuden hotellin kunnostustyöt vievät Louisen idylliseen Vadstenaan, Lina lähtee mukaan. Pikkukaupunkia kuohuttaa jäljettömiin kadonnut teinityttö, eikä siskoksista kumpikaan voi vastustaa ratkaisemattoman tapauksen kiusausta...

